

Els protocols de les universitats a Espanya es basen en altruisme i gratuïtat

Els requisits impliquen la voluntarietat del donant i el seu registre previ

FRANCESC BRACERO
Barcelona

Traficar amb un cadàver no és fàcil. Vendre'l a una universitat, que té establert un protocol per al seu estudi anatómic, tampoc. Tot i que hi ha diferents matisos entre les fórmules que fan servir els centres universitaris a Espanya, tots s'assemblen molt i estan basats en dues premisses: l'altruisme de la persona que cedeix el seu cos a la ciència i la gratuïtat d'aquest acte, ja que la llei estableix que no hi pot haver una prestació econòmica pel mig.

La Societat Anatòmica Espanyola (SAE) estableix que la donació ha d'haver estat emplenada per la persona voluntària mitjançant un formulari en què declara que, una vegada mort, dona el seu cos per a l'estudi i la investigació anatómica en alguna universitat. Quan acaba aquesta inscripció, se li atorga a la persona un carnet que pot servir perquè, a la seva mort, s'avisí la universitat que un dels seus donants ha mort.

El que ha passat a València és "èticament terrorífic i il·legal", assenyala Alberto Prats, director del Servei de Donació de Cossos del Campus Clínic de la Universitat de Barcelona (UB). Aquest centre universitari té establerts tres dies a la setmana en què els possibles donants s'han de presentar per fer efectiva la seva donació a la ciència.

"Per a nosaltres -explica Prats-, és el mateix donant

COMUNITAT DE MADRID / EP

Un dipòsit de cadàvers de Madrid

l'únic que pot fer la donació. Se li expliquen les condicions, que és altruista, i se li ofereix firmar. Li donem un carnet i li expliquem també que en qualsevol moment pot trucar per donar-se de baixa".

Amb uns requisits d'aquesta mena, el que ha passat a València sona com una anomalia excepcional. En alguns casos, ni tan sols els cossos de donants registrats per una universitat no arriben a ser reclamats per a la seva utilització als estudis anàtics perquè els familiars o la funerària no truquen al centre docent per avisar que la persona ha mort i puguin fer-se càrrec del cadà-

Després d'inscriure's per a la donació, s'atorga a la persona un carnet perquè algú avisí quan es mori

ver. Les despeses del trasllat del cos fins a la facultat de Medicina van a càrrec de la mateixa universitat.

La Universitat de Barcelona té en aquests moments un registre de 15.000 persones que han declarat la voluntat de donar el cos a la ciència. L'estudi dels cossos de persones mor-

tes suposa un gran benefici per a l'estudi de la Medicina, necessari per a les pràctiques dels estudiants.

El responsable del servei de donació de la UB al Campus Clínic considera estrany, com en el cas exposat de València, que algú es fes càrrec del cos d'un mort que no reclama ningú, perquè els centres no l'accepten "si no es dona el cos d'una manera voluntària". Indica també que el cos es dona a una sola institució i que no hi pot haver trasllat a cap altra.

Perquè el cos d'una persona morta arribi a una taula de dissecció cal complir, a més, una sèrie de requisits tècnics que limiten també la idoneïtat d'un cadàver per a l'estudi.

Les universitats només accepten la donació de cossos sencers que no hagin passat per la taula del forense per a una autòpsia. Tampoc en el cas que s'hagin extret del cadàver òrgans com els ronyons. És una qüestió de conservació. Quan s'intervé un cos després de la seva mort es poden modificar les condicions que en permeten la conservació perquè es pugui fer servir als estudis universitaris.

Altres condicions per al descart de cadàvers per part de les facultats de Medicina són les possibles malalties infeccioses que pugués tenir la persona en el moment de la mort, com ara coronavirus o hepatitis, malformacions de certa entitat, o condicions extremes d'obesitat o primesa. No se n'accepta qualsevol perquè pugui ser disseccionat. ●